

Arrest

nr. 267 995 van 8 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 november 2021 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 april 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn meerderjarige zoon met de Duitse nationaliteit.

1.2. Inzake de voormelde aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 19 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 29 maart 2021 met nummer 251 770 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) evenwel deze beslissing.

1.3. Op 28 september 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, inzake de aanvraag van 22 april 2020, een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22/04/2020 werd ingediend door:

*Naam. [Ç.]
Voornaam [N.]
Nationaliteit: Turkije
[...]*

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene doet een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn zoon [C.F.] (RR [...]) van Duitse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80.

Er werd reeds eerder een beslissing genomen betreffende deze aanvraag nl. op 19.10.2020, echter deze werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29.03.2021, vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1c of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als ten laste beschouwd te kunnen worden dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot aan de aanvraag gezinshereniging.

Als bewijzen worden volgende documenten voorgelegd:

- Ziekenkostenverzekering,*
- Attest van armoede van 6.07.2019, opgesteld door het bestuurshoofd van de wijk [S.].*
- Inburgeringsattest, maatschappelijk oriëntatie,*
- Ocmw attest en 6/05/2020, 25/06/2020 waaruit blijkt dat betrokkenen tot op datum van de attesten geen financiële steun hebben ontvangen vanwege het OCMW te Antwerpen .*
- Arbeidscontract TMC Gebäude - Service (Hamburg) dd 9/06/2016, Loonbrieven van [F.C.] (Hamburg) november 2019, maart 2020, april 2020, mei 2020,*
- Overmakingen van geld via Western Union van 500 euro dd 4/09/2018, 2/10/2018, 6/11/2018, 4/12/2018, 2/01/2019, van 600 euro op 1/02/2019, van 500 euro op 8/03/2019, van 600 euro op 11/04/2019, van 500 euro 6/05/2019, 13/06/2019, 16/07/2019, 19/08/2019 en tenslotte 21/10/2019*
- Brieven van de advocaat dd 24/06/2020, 30/06/2020*

Er dient daarbij opgemerkt te worden dat uit het paspoort van betrokkene niet kan worden opgemaakt wanneer hij Schengen en bij uitbreiding België is binnengereisd. Een bewijs van onvermogen uit het land van origine, alsook bewijzen dat er geld werd overgemaakt door de referentiepersoon aan betrokkene is natuurlijk enkel relevant indien betrokkene daadwerkelijk verbleef alwaar hij onvermogen zou moeten geweest zijn, alsook indien hij daadwerkelijk het overgemaakte geld heeft ontvangen.

Bij gebrek aan een inreisstempel in het paspoort van betrokkene kan niet worden vastgesteld of hij daadwerkelijk vanuit Turkije zijn zoon is komen vervoegen.

Het is niet omdat het plaatselijke bestuurshoofd een adres van betrokkene vermeldt in het desbetreffende dorp dat hij er zijn hoofdverblijfplaats heeft. Niet zelden behouden mensen immers in het land van origine hun adres aldaar.

Vandaar dat ertoe moet worden besloten dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond

effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 10/01/2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is en geen beroep heeft gedaan op het ocmw, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Geen van de andere voorgelegde documenten, doen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 bis wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "het Unierecht", van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting verstrekt hij de volgende toelichting bij zijn middel:

"Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de vader van dhr. [C.F.] die de Duitse nationaliteit heeft. Hij vroeg de gezinshereniging aan met zijn zoon, de referentiepersoon, op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd een eerste keer geweigerd, waarbij verwerende partij toen zélf het volgende stelde:

"Op het eerste zicht lijkt het alsof de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan.

Betrokkene toont immers aan (1) onvermogen te zijn in het land van origine en (2) er werd geld overgemaakt door de referentiepersoon aan betrokkene.

Echter het paspoort van betrokkene blijkt geen visum te bevatten [...]. Dit bewijs dat betrokkene een verblijfsvergunning had in een EU-lid staat. [...] Echter dat maakt wel dat betrokkene, voorafgaandelijk aan zijn komst naar België en zijn aanvraag gezinshereniging, niet in Turkije heeft verbleven. Dat hij dus onvermogen is in Turkije en er geld werd opgestuurd naar Turkije is niet relevant. [...] De afhankelijkheid van betrokkene dient in deze dus niet bewezen te worden tegenover het land van origine, maar wel tegenover het land van herkomst. Met het land van herkomst wordt bedoeld, het land waar betrokkene tot voor de aanvraag gezinshereniging in hoofddorpe verbleef. [...]"

Verwerende partij erkende in de eerste bijlage 20 dus zelf dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan, omdat verzoeker heeft aangetoond dat hij onvermogen is in het land van origine EN dat er een financiële afhankelijkheid was van de referentiepersoon.

Doch verwerende partij stelde toen dat deze bewijzen niet relevant waren omdat verzoeker zagezegd een verblijfsvergunning zou hebben gehad voor een ander EU-land (daar hij geen visum had in zijn paspoort) en dus helemaal niet in Turkije verbleef, waardoor de bewijzen van onvermogenheid aldaar, alsook de bewijzen van geldverzendingen naar Turkije als niet- relevant werden beschouwd.

Dergelijke hypothetische en ongegronde stelling werd terecht door de RvV vernietigd.

In de thans bestreden beslissing, stelt verwerende partij vervolgens dat er uit het paspoort van verzoeker niet kan opgemaakt worden wanneer hij Schengen en bij uitbreiding België is binnengereisd,

en dat daardoor, opnieuw, de bewijzen van onvermogen en de financiële afhankelijkheid niet relevant zijn.

De financiële steun an sich, in de vorm van regelmatige geldverzendingen vanwege de referentiepersoon aan verzoeker, van respectievelijk 500 en 600 euro (stuk 5), allemaal voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wordt niet betwist door verwerende partij.

Verwerende partij stelt evenwel dat deze financiële steun niet relevant is, omdat niet blijkt wanneer verzoeker België is binnengekomen en Turkije dus heeft verlaten.

Dat verzoeker ten tijde van de financiële steun noch in Turkije verbleef, blijkt nochtans uit verschillende elementen in het administratief dossier:

- Aanmelding bij het e-loket van de stad Antwerpen: verzoeker is België binnengekomen op 10.10.2019 (stuk 6);

- De geldverzendingen die stuk voor stuk gericht zijn aan verzoeker in Turkije (stuk 5);

- Het attest van armoede, opgemaakt op 06.07.2019, door de burgemeester van de gemeente waar verzoeker toen woonachtig was: op deze datum verbleef verzoeker dus nog in Turkije, wat zeer duidelijk blijkt uit de bewoordingen op het attest ("wonende in onze wijk") (stuk 7);

- Stempels in het paspoort van verzoeker van zijn bezoek aan Kosovo van 08.12.2014 tot 24.12.2014. Deze stempels tonen duidelijk aan dat hij op deze data vanuit Turkije naar Kosovo reisde én terug (in- en uitreisstempels van Kosovo én Turkije) (stuk 8). Verwerende partij is duidelijk heel selectief in haar motivering, daar in de eerste bijlage 20 deze stempels worden weerhouden om te motiveren dat verzoeker Turkije zou hebben verlaten en een verblijfsvergunning voor een ander EU-land zou hebben (quod non), doch in de thans bestreden beslissing laat men de duidelijke terugkeerstempel naar Turkije op 24.12.2014 achterwege, terwijl deze juist aantoonde dat verzoeker terugkeerde naar Turkije en daar dus verbleef tot hij op 10.10.2019 arriveerde in België!

Uit deze elementen (stuk voor stuk elementen die aanwezig zijn in het administratief dossier en waarvan verwerende partij dus kennis had) blijkt zeer duidelijk de aanwezigheid van verzoeker in Turkije.

Het loutere feit dat verzoeker geen inreisstempel voor België heeft bewijst niet het tegendeel! Hij kan immers met de auto vanuit Turkije naar België zijn gekomen.

Verwerende partij beweert doch staft niets! Meer nog, verwerende partij spreekt de stukken in het administratief dossier tegen, daar zeer duidelijk de aanwezigheid van verzoeker vóór de gezinshereniging in België wordt aangetoond.

Het al dan niet hebben van een inreisstempel voor België betreft trouwens geen wettelijke weigeringsgrond, zoals Uw Raad reeds motiveerde in het tussengekomen vernietigingsarrest:

"Evenwel, waar verweerder het in de bestreden beslissing bewezen acht dat verzoeker een verblijfsvergunning heeft in een andere EU-lidstaat en dus zijn land van herkomst niet Turkije maar deze andere EU-lidstaat is, dit louter op basis van het ontbreken van een visum in zijn paspoort, moet verzoeker worden bijgetreden in zijn betoog dat dit vermeende "bewijs" ongefundeerd is en de redenering wezenlijk steunt op loutere speculaties en veronderstellingen.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat in het paspoort van verzoeker een visum is opgenomen. Hierin zijn slechts stempels terug te vinden, volgens verweerder "vermoedelijk" in- en uitreisstempels van Turkije en volgens verzoeker in- en uitreisstempels van een kort toeristisch verblijf in Kosovo waarvoor bij geen visum nodig had. Wat er ook van zij, het betreft in geen geval een inreisstempel van een Schengenlidstaat / lidstaat van de Europese Unie. Het gegeven dat het paspoort noch een visum noch een inreisstempel van een Schengenlidstaat/lidstaat van de Europese Unie bevat, terwijl verzoeker visumplichtig is, wijst op een illegale binnenkomst. De Raad ziet niet in hoe deze gegevens "bewijzen" dat verzoeker een verblijfsvergunning had in een andere EU-lidstaat. Mocht, zoals verweerder insinueert, verzoeker met zijn paspoort en een EU-verblijfsvergunning hebben gereisd tussen Turkije en de Europese Unie, zou net mogen worden verwacht dat zijn paspoort wel degelijk minstens een inreisstempel bevat van een Schengenlidstaat / lidstaat van de Europese Unie, wat evenwel niet blijkt. Noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich steunt op een daadwerkelijk (begin van) bewijs dat verzoeker een verblijfsvergunning had in een andere EU-lidstaat.

Verzoeker toonde alleszins wel degelijk aan dat hij financieel afhankelijk was van de referentiepersoon in het land van herkomst (Turkije), voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, omdat hij onvermogen was en dus niet in zijn eigen basisbehoeften kon voorzien.

Het dient daarbij te worden benadrukt dat verweerder in de vorige bijlage 20 zélf stelde dat de verblijfsvoorwaarden waren voldaan! Ook in de thans bestreden beslissing ontbreekt eigenlijk elke gegronde motivering waaruit zou moeten blijken dat de stukken an sich (de geldverzendingen en het attest van armoede) op een gefundeerde wijze worden betwist door verwerende partij.

Het gaat dan ook niet op om de thans bestreden beslissing te eindigen met de conclusie dat verzoeker niet afdoende zou hebben bewezen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden! Dit stellen, gelet op de eigen vorige bijlage 20, gelet op het vernietigingsarrest van Uw Raad, én gelet op het administratief

dossier dat niet wijzigde t.o.v. de vorige beoordeling, betreft een duidelijke schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

[...]

Daarnaast heeft verzoeker ook aangetoond dat hij onvermogen was in Turkije.

Hij legde immers een attest van armoede voor, opgemaakt door de lokale Turkse overheid, waarin wordt gesteld dat hij noch inkomsten, noch eigendommen heeft in Turkije (stuk 7).

Ook dit wordt thans niet aanvaard met dezelfde motivering als voor het aspect van de financiële afhankelijkheid, zijnde: het attest zou niet relevant zijn want er zou niet worden aangetoond wanneer verzoeker Turkije heeft verlaten.

Verzoeker verwijst naar hetgeen hierboven werd gesteld en herhaalt dat hij wel degelijk zijn aanwezigheid in Turkije heeft aangetoond, voorafgaand aan de komst naar België op 10.10.2019 en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging alhier.

Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen inkomsten beschikt, noch over onroerende goederen én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in Turkije en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door de aanvraag te weigeren. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

[...]

Men kan dus concluderen dat verzoeker wel degelijk in Turkije verbleef en aldaar onvermogen was en dus financieel ten laste van de referentiepersoon, en dit

voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, en dat dit ook blijkt uit de stukken.

In deze zin heeft hij dan ook op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet, dat het volgende stelt:

[...]

Verzoeker heeft het voldoen aan de voorwaarden op afdoende wijze aangetoond, zoals hierboven werd besproken.

Hij herhaalt dat hij aantoonde dat hij in Turkije onvermogen was en daarbij financieel werd gesteund door de referentiepersoon.

Daarnaast werden ook nog de volgende stukken voorgelegd:

- Arbeidscontact en loonbrieven van de referentiepersoon (stukken 9-10);
- Ziekenkostenverzekering voor verzoeker en referentiepersoon (stuk 11);
- Bewijs slagen cursus integratie en maatschappelijke oriëntatie (stuk 12);
- Attest OCMW waaruit blijkt dat noch de referentiepersoon, noch verzoeker ooit financiële steun genoten van de Belgische overheid (stuk 13).

Deze stukken worden aanvaard door verwerende partij, daar elke motivering erover ontbreekt.

Verzoeker heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon en dat er dus een financiële afhankelijkheidsrelatie bestaat, in die zin dat verzoeker in het land van herkomst (= in casu land van origine) financieel werd onderhouden door de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien.

[...]

Wat het 'ten laste' zijn betreft, wenst verzoeker tot slot nog te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende (stuk 14).

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften

kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. ”

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en het attest van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Hij heeft daarbij zijn aanwezigheid in Turkije, voor de komst naar België en dus voor de aanvraag tot gezinshereniging alhier, op afdoende wijze aangetoond. Het al dan niet hebben van een inreisstempel staat hier los van!

[...]

Bovendien schendt de bestreden beslissing tot slot het Unierecht, in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon.

Naast de vereiste dat verzoeker in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

De bepalingen van de Vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest Rahman, “verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

Naar analogie kan verwezen worden naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 30 maart 2020, arrest nr. 234 623). Hierin stelt men dat de in artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde, dat de aanvraag van het ‘ander’ familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, in het licht van voornoemde doelstelling moet worden begrepen. Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis

van het woord “vergemakkelijk” en van de bewoordingen die betrekking hebben op “afhankelijkheid”, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect

In dit aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd uiteindelijk beslist dat het vrij verkeer van de referentiepersoon (Nederlandse onderdaan) niet dreigde geschonden te worden door het niet-toekennen van het verblijfsrecht aan diens broer, omdat de referentiepersoon reeds sinds 13.12.2013 ononderbroken in België verbleef.

In casu is de referentiepersoon tesamen met verzoeker naar België verhuisd (stukken 6 en 15).

Uit voornoemde rechtspraak kan men dus in casu zeer duidelijk een schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon afleiden, omdat hij zich - door de weigeringsbeslissing ten aanzien van verzoeker - niet kan laten vergezellen door zijn vader in België.”

2.1.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De gegeven motieven kunnen als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt ook dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de vermelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.1.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechts-onderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

2.1.4. Verzoeker diende een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn meerderjarige zoon met de Duitse nationaliteit. Hij steunde

zich bijgevolg op de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

2.1.5. Uit deze wetsbepalingen volgt dat verzoeker, om de gezinshereniging met zijn zoon met de Duitse nationaliteit in België te genieten, onder meer het bewijs moet leveren dat hij ten laste is van deze zoon.

2.1.6. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° en § 4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2, d) en 7, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (*Pb.L.* 29 juni 2004, afl. 229/35; cf. Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 51 2845/001, 10-14*). Bijgevolg dient de Raad, wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste zijn’, te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 13 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*).

Uit de voormelde arresten van het Hof van Justitie volgt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid. Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de Unieburger te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die Unieburger. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de Unieburger zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Uit deze rechtspraak volgt dus dat verzoeker, om te kunnen worden beschouwd als ‘ten laste’ van zijn zoon met de Duitse nationaliteit, dient aan te tonen dat er reeds voorafgaand aan de aanvraag, in zijn land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestaat ten aanzien van deze zoon, materieel en/of financieel.

2.1.7. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dan ook terecht dat verzoeker, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, het bewijs moet leveren van een afhankelijkheidsrelatie van zijn zoon die reeds bestaat van in het land van herkomst of origine tot aan de aanvraag tot gezinshereniging. Verzoeker betwist dit ook niet.

2.1.8. In de bestreden beslissing stelt verweerder vast dat verzoeker de volgende stukken aangaande het ten laste zijn in het land van herkomst heeft voorgelegd:

- attest van armoede van 6 juli 2019, opgesteld door het bestuurshoofd van de wijk S. in Turkije;
- overmakingen van geld via Western Union in de periode van 4 september 2018 tot en met 21 oktober 2019.

Verweerder motiveert in zijn beslissing dat uit verzoekers paspoort niet kan worden opgemaakt wanneer hij Schengen, en bij uitbreiding België, is binnengekomen. Hij wijst erop dat een bewijs van onvermogen uit het land van herkomst, alsook bewijzen van geldverzendingen, enkel relevant zijn indien verzoeker daadwerkelijk verbleef op de plaats waar hij onvermogen zou moeten zijn geweest, alsook indien hij (er) daadwerkelijk het overgemaakte geld heeft ontvangen. Verweerder stelt dat, bij gebrek aan een inreisstempel in verzoekers paspoort, niet kan worden vastgesteld of hij daadwerkelijk vanuit Turkije naar België is gekomen om de referentiepersoon te vervoegen. Hij motiveert dat uit het attest van armoede niet kan worden afgeleid dat het gaat om verzoekers hoofdverblijfplaats, nu mensen niet zelden hun adres in het land van origine behouden. Gelet op deze vaststellingen, concludeert verweerder dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag, en reeds van in het land van herkomst, ten laste was van de referentiepersoon. Immers heeft verzoeker niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

2.1.9. Verweerder stelt aldus dat uit de voorgelegde stukken, en bij gebrek aan een duidelijke inreisstempel in verzoekers paspoort, niet zonder meer kan worden vastgesteld dat Turkije dient te worden beschouwd als het land van herkomst van verzoeker, zoals wordt bedoeld in de hogergenoemde rechtspraak van het Hof van Justitie. Nu het land van herkomst op basis van de voorliggende stukken volgens verweerder onduidelijk is, is hij van mening dat de voormelde aangebrachte stukken niet kunnen volstaan om vast te stellen dat verzoeker in het land van herkomst ten laste was van de Duitse referentiepersoon.

2.1.10. Verzoeker geeft als dusdanig niet aan te betwisten dat er voor de beoordeling van de voorwaarde van het *'ten laste zijn'* voldoende duidelijkheid dient te bestaan over het werkelijk land van herkomst van waaruit hij de referentiepersoon heeft vervoegd in België. Dit standpunt vindt ook bevestiging in de rechtspraak van het Hof van Justitie, die trouwens steeds als uitgangspunt neemt dat de aanvraag tot gezinshereniging in het land van herkomst wordt ingediend, waarna vervolgens wordt nagegaan of de aanvrager in dit land *"ten laste is"* van de referentiepersoon. Zo stelt het Hof van Justitie dat het land van herkomst niet noodzakelijk het land van nationaliteit van de aanvrager is, wel het land waar hij verbleef op het ogenblik dat hij verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, of, zoals gesteld in de bestreden beslissing, het land (buiten België) waar verzoeker in hoofddorde verbleef voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging (zie ook HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman). Het is dus cruciaal dat, indien de aanvraag tot gezinshereniging in België zelf, in plaats van in het land van herkomst, wordt ingediend, de voorliggende stukken voldoende duidelijkheid brengen inzake de vraag wat het land van (hoofd)verblijf van de aanvrager was voorafgaand aan de komst naar België. Het is immers in functie van dit land dat moet worden nagegaan of verzoeker onvermogen is en ten laste van de referentiepersoon.

2.1.11. Verzoeker voert vooreerst aan dat verweerder in zijn eerdere beslissing van 19 oktober 2020, op grond van dezelfde voorgelegde stukken, erkende dat aan de verblijfsvoorwaarden werd voldaan. Verzoeker gaat er hierbij evenwel aan voorbij dat deze beslissing van 19 oktober 2020 door de Raad werd vernietigd bij arrest van 29 maart 2021 met nummer 251 770, waardoor deze wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg valt niet in te zien dat verzoeker zich nog zou kunnen steunen op de motieven van deze – vernietigde – beslissing. Na de vernietiging diende verweerder een nieuwe beslissing te nemen inzake verzoekers aanvraag en diende hij deze aanvraag opnieuw te bekijken. Bovendien moet de Raad vaststellen dat verweerder in zijn eerdere beslissing ook reeds zijn twijfels uitte omtrent het werkelijke land van herkomst van verzoeker en hij de voorgelegde stukken, die inderdaad dezelfde waren, uiteindelijk geenszins voldoende heeft geacht om het ten laste zijn aan te tonen. Er blijkt dus geenszins als zou verweerder in deze eerdere – vernietigde – beslissing reeds hebben erkend dat de voorgelegde stukken konden volstaan om het *'ten laste zijn'* aan te tonen en hij hierop thans zou terugkomen.

2.1.12. Verzoeker betwist vervolgens dat het op basis van de voorliggende stukken niet duidelijk zou zijn dat hij vanuit Turkije zijn zoon is komen vervoegen in België. Hij betoogt dat uit deze stukken wel

degelijk blijkt dat hij ten tijde van de financiële steun nog in Turkije verbleef. Hij haalt hiervoor verschillende argumenten aan. Dit standpunt van verzoeker kan evenwel niet overtuigen en dit omwille van de redenen die hierna worden uiteengezet.

Verzoeker wijst er allereerst op dat uit zijn aanmelding bij het e-loket van de stad Antwerpen blijkt dat hij België is binnengekomen op 10 oktober 2019. Het administratief dossier bevat inderdaad een inlichtingenblad van de stad Antwerpen dat stelt dat verzoeker op 10 oktober 2019 zowel België als de Schengenruimte zou zijn ingereisd. Hierbij wordt gesteld dat dit is gebaseerd op verzoekers paspoort. Echter werd verzoekers paspoort ook voorgelegd en dit bevat geen inreisstempel. Verzoeker betwist ook geenszins dat uit zijn paspoort geen datum van binnenkomst op het Belgische of Schengen-grondgebied kan worden afgeleid. Rekening houdend met het thans door verzoeker in dit verband gevoegd stuk 6 moet worden aangenomen dat deze inreisdatum werd genoteerd louter op basis van verzoekers eigen verklaring. Uit de voorliggende stukken blijkt dat ook de referentiepersoon verklaarde op 10 oktober 2019 België te zijn binnengekomen. Thans herhaalt verzoeker dat hij op 10 oktober 2019, samen met de referentiepersoon, naar België is gekomen. Er blijkt niet vanuit welk land hij naar België is gereisd.

In zoverre verzoeker betoogt dat de geldverzendingen stuk voor stuk waren gericht aan hem in Turkije en het bijgevolg reeds voldoende blijkt dat hij ten tijde van deze verzendingen in Turkije verbleef, waarna hij vervolgens op 10 oktober 2019 vanuit Turkije naar België zou zijn gereisd, verliest hij uit het oog dat de meest recente geldstorting die de referentiepersoon hem zagezegd via Western Union vanuit Duitsland overmaakte in Turkije dateert van 21 oktober 2019, dit is op een ogenblik dat verzoeker volgens zijn eigen verklaringen reeds – samen met de referentiepersoon – in België verbleef. Hiermee wordt verzoekers bewering dat hij ten tijde van de financiële steun in Turkije verbleef, wat afdoende zou blijken uit de bewijzen van geldverzendingen via Western Union, reeds doorprikt. In de gegeven omstandigheden kan de Raad niet vaststellen dat verweerder kennelijk onredelijk handelde door te oordelen dat de bewijzen van geldverzendingen nog niet maken dat verzoeker ook daadwerkelijk de geldstorting heeft ontvangen, al zeker niet in Turkije, zodat hiermee geenszins kan blijken dat hij daadwerkelijk vanuit Turkije zijn zoon in België heeft vervoegd en dus Turkije is te beschouwen als zijn land van herkomst.

Rekening houdend met wat voorafgaat, merkt de Raad op dat de geldverzendingen enkel kunnen aantonen dat de referentiepersoon vanuit Duitsland geld heeft verzonden aan verzoeker, via Western Union. Uit deze stukken kan geenszins worden afgeleid dat dit geld daadwerkelijk door verzoeker in Turkije werd afgehaald. Verzoeker toont trouwens ook geenszins aan dat gelden die via Western Union worden verzonden enkel in een welbepaald land zouden kunnen worden afgehaald.

De Raad wijst erop dat geldverzendingen een aanwijzing kunnen zijn dat de ontvanger in een welbepaald land verblijft, maar geen sluitend bewijs. In het voorliggend geval wordt een en ander ondergraven door de meest recente storting die zagezegd moet aantonen dat de referentiepersoon vanuit Duitsland, via Western Union, geld heeft overgemaakt aan verzoeker in Turkije, terwijl volgens de eigen verklaringen van verzoeker hij op dat ogenblik reeds in België verbleef. Een zinnige uitleg hiervoor wordt ook nergens gegeven. In het licht van wat voorafgaat, komt het niet kennelijk onredelijk voor van verweerder om, bij gebrek aan verder bewijs van (hoofd)verblijf in Turkije, aan de geldverzendingen geen verdere bewijswaarde toe te kennen wat betreft verzoekers verblijf in Turkije, voorafgaand aan de komst naar België.

Verzoeker betoogt verder dat uit het attest van armoede, dat op 6 juli 2019 werd opgemaakt door het bestuurshoofd van de wijk S. in Turkije, blijkt dat hij op dat moment nog in Turkije verbleef, gelet op de bewoordingen in het attest *“wonende in onze wijk”*. Verzoeker gaat er met zijn kritiek echter aan voorbij dat in de bestreden beslissing zowel met dit attest als met deze bewoordingen rekening werd gehouden, maar er werd geoordeeld dat *“[h]et [...] niet [is] omdat het plaatselijke bestuurshoofd een adres van betrokkene vermeldt in het desbetreffende dorp dat hij er zijn hoofdverblijfplaats heeft. Niet zelden behouden mensen immers in het land van origine hun adres aldaar.”* Verzoeker gaat niet in op deze motivering en weerlegt ze bijgevolg ook niet. Hij toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is van verweerder om in zijn concrete situatie niet louter op basis van dit attest te aanvaarden dat verzoeker, voor hij naar België kwam, zijn hoofdverblijf had in Turkije.

Verzoeker ziet verder een bewijs van zijn aanwezigheid in Turkije ten tijde van de financiële steun omwille van de in- en uitreisstempels in zijn paspoort die wijzen op een bezoek aan Kosovo van 8 tot 24 december 2014. Hij stelt dat deze stempels aantonen dat hij op 24 december 2014 terugkeerde naar

Turkije en *“daar dus verbleef tot hij op 10.10.2019 arriveerde in België”*. De Raad betwist op zich niet dat verzoeker op 24 december 2014 terugreisde naar zijn land van herkomst, maar ziet niet in hoe uit de stempels in verzoekers paspoort zou moeten blijken dat hij tussen december 2014 en oktober 2019, voorafgaand aan de komst naar België, ononderbroken in Turkije heeft gewoond, of nog dat hij ten tijde van de financiële steun in de periode van 4 september 2018 tot en met 21 oktober 2019 verbleef in zijn land van herkomst. Verzoeker betwist namelijk niet dat er geen andere stempels zijn te vinden in zijn paspoort, waardoor er niet kan worden nagegaan wanneer hij daadwerkelijk zijn land van herkomst (opnieuw) heeft verlaten en het Schengengrondgebied heeft betreden. Uit verzoekers paspoort kan geenszins blijken dat hij tot 10 oktober 2019 in Turkije heeft verbleven. Er blijkt dus ook niet dat verweerder deze stempels diende mee te nemen in zijn beslissing als begin van bewijs dat Turkije is te beschouwen als het land van herkomst in het kader van de beoordeling van het *“ten laste zijn”*.

De Raad kan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen enkele poging doet om klaarheid te scheppen inzake de vraag wanneer en hoe hij het Schengen- en vervolgens Belgische grondgebied heeft betreden. Het louter stellen dat hij *“met de auto vanuit Turkije naar België [kan] zijn gekomen”*, brengt slechts een hypothese naar voor. Hiermee verstrekt verzoeker geen concrete informatie over wanneer en hoe hij het Schengen- en vervolgens Belgische grondgebied heeft betreden. Met zijn hypothese lijkt verzoeker er ook aan voorbij te gaan dat zelfs als men met de auto vanuit Turkije naar België reist er grenscontroles zijn.

De Raad benadrukt nog dat het aan verzoeker, en niet verweerder, toekomt om aan de hand van overtuigende stukken aan te tonen wat het land is waar hij verbleef voorafgaand aan de komst naar België, en wat dus het werkelijke land van herkomst is voor de beoordeling van het *“ten laste zijn”*. Het komt niet kennelijk onredelijk voor dat verweerder, gelet op voorgaande bespreking van de voorgelegde stukken en elementen in het administratief dossier, stelt dat in casu er geen of onvoldoende duidelijkheid bestaat inzake het werkelijke land van herkomst.

2.1.13. Verzoeker betoogt nog dat het ontbreken van een inreisstempel geen wettelijke weigeringsgrond is. Aldus gaat hij er evenwel aan voorbij dat dit geenszins de determinerende grond is waarom zijn aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen. Een grondige lezing van de bestreden beslissing wijst uit dat de weigering wezenlijk is gesteund op de vaststellingen dat onvoldoende aannemelijk wordt gemaakt dat Turkije dient te worden beschouwd als het land van herkomst van verzoeker om de *“ten laste”*-voorwaarde te beoordelen en dat bijgevolg de voorgelegde stukken onvoldoende zijn als bewijs. De motivering dat de voorgelegde bewijzen van geldverzendingen en het aangebrachte attest van onvermogen uit Turkije enkel relevant zijn *“indien betrokkene daadwerkelijk verbleef alwaar hij onvermogen zou moeten geweest zijn, alsook indien hij daadwerkelijk het overgemaakte geld heeft ontvangen”*, wordt door verzoeker niet weerlegd.

Het ontbreken van een inreisstempel is een van de vaststellingen die in dit verband zijn gedaan, maar dit maakt het nog niet de determinerende weigeringsgrond en hiermee blijkt nog niet dat dit als wettelijke voorwaarde wordt gesteld. De bestreden beslissing werd in casu niet genomen enkel en alleen omdat er geen inreisstempel was voorgelegd, maar wel omdat uit het geheel van de voorgelegde stukken geen afdoende bewijs kan worden afgeleid dat Turkije het land van herkomst is, zoals bedoeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De voorgelegde geldverzendingen en het attest van onvermogen uit Turkije kunnen volgens verweerder niet dienen als voldoende bewijs hiervan. Verweerder heeft aangegeven dat niet blijkt dat verzoeker de gelden daadwerkelijk heeft ontvangen in Turkije en vervolgens ook nadrukkelijk gemotiveerd dat volgens hem het attest van onvermogen niet kan aantonen dat verzoeker nog zijn hoofverblijfplaats had in Turkije. Het is niet kennelijk onredelijk om, bij gebrek aan een inreisstempel, te vereisen dat overige stukken voorliggen die voldoende duidelijkheid brengen in de situatie van de aanvrager en diens werkelijke land van herkomst. Verzoeker weerlegt de beoordeling niet dat het werkelijke land van herkomst niet of onvoldoende blijkt op basis van de door hem aangebrachte stukken.

2.1.14. Gelet op de gedane vaststellingen, komt het niet kennelijk onredelijk voor van verweerder om te concluderen dat *“uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.”*

2.1.15. Verzoekers uiteenzetting laat niet toe om vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of met miskennis van de wet.

2.1.16. In zoverre verzoeker meent dat de bestreden beslissing ingaat tegen het eerdere vernietigingsarrest van de Raad, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

2.1.17. Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.1.18. Waar verzoeker in de hoofding van zijn middel verwijst naar een schending van *“het Unierecht”*, wijst de Raad erop dat verzoeker niet in het wilde weg naar het gehele Unierecht kan verwijzen. Het komt hem toe duidelijk te stellen welke bepaling hij precies geschonden acht en waarom. Hij blijft op dit punt in gebreke. In verzoekers uiteenzetting kan enkel een verwijzing worden gelezen naar artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn, zoals omgezet in de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen handelen evenwel over de zogenaamde *‘andere familieleden’*, terwijl verzoeker geen aanvraag indiende als *‘ander familielid’*. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker met zijn betoog dat de referentiepersoon *“tesamen met [hem] naar België [is] verhuisd”* – wat er trouwens eerder op wijst dat verzoeker samen met de referentiepersoon vanuit Duitsland naar België is gekomen, in plaats van dat hij vanuit Turkije zijn zoon heeft vervoegd – nog niet aantoonde dat de bestreden beslissing het recht van vrij verkeer van de Duitse referentiepersoon zou belemmeren. Nu verweerder heeft vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker, in het land van herkomst, ten laste was van de referentiepersoon, kan hij niet worden gevolgd in zijn betoog dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon wordt miskend en dit nog daargelaten het gegeven dat de stukken van het administratief dossier erop wijzen dat de referentiepersoon zijn hoofdbelangen nog steeds in Duitsland heeft.

2.1.19. In de mate dat verzoeker de schending van het vertrouwensbeginsel aanhaalt, dient erop te worden gewezen dat dit beginsel inhoudt dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient te zijn voldaan aan drie voorwaarden: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgelegde voorwaarden is voldaan (RvS 4 april 2003, nr. 177.945; RvS 26 februari 2007, nr. 168.263; RvS 2 juli 2008, nr. 185.109). Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.20. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het gezag van gewijsde en van het fair play-beginsel.

Hij onderbouwt zijn middel als volgt:

“Het gerechtelijk wetboek stelt:

“Art. 24. Iedere eindbeslissing heeft gezag van gewijsde vanaf de uitspraak.

Art. 25. Het gezag van het rechterlijk gewijsde verhindert dat de vordering opnieuw wordt ingesteld.

Art. 26. Het gezag van het rechterlijk gewijsde blijft bestaan zolang de beslissing niet ongedaan is gemaakt.

Art. 27. De exceptie van gewijsde kan in elke stand van het geding worden voorgedragen voor de feitenrechter voor wie de vordering is ingesteld.

Zij kan door de rechter niet ambtshalve worden opgeworpen.

Art. 28. Iedere beslissing gaat in kracht van gewijsde zodra zij niet meer voor verzet of hoger beroep vatbaar is, behoudens de uitzonderingen die de wet bepaalt en onverminderd de gevolgen van de buitengewone rechtsmiddelen. ”

Het tussengekomen arrest van Uw Raad heeft gezag van gewijsde en is tevens in kracht van gewijsde getreden.

Desondanks heeft verwerende partij de aanvraag van verzoeker afgewezen zonder rekening te houden met dit arrest; men hanteert opnieuw een ongefundeerde redenering die ingaat tegen de stukken aanwezig in het administratief dossier en het arrest dat gezag en kracht van gewijsde heeft!

Bijgevolg schendt verwerende partij het beginsel van het rechterlijk gewijsde.

Daarenboven gaat verwerende partij niet enkel in tegen het tussengekomen arrest van Uw Raad, doch ook tegen haar éigen beslissing.

Zoals reeds hierboven gesteld, werd in de eerste bijlage 20 immers geoordeeld dat de verblijfsvoorwaarden op zich voldaan zijn, doordat verzoeker aangetoond heeft dat hij financieel gesteund werd door de referentiepersoon én onvermogen was in het land van herkomst en dit in het verleden.

Verwerende partij achtte deze stukken evenwel niet relevant omdat men er onterecht van uit ging dat verzoeker reeds een verblijfsvergunning had voor een ander EU-land.

Deze redenering werd terecht vernietigd door Uw Raad.

Verwerende partij diende aldus een nieuwe beslissing te nemen, op basis van hetzelfde administratief dossier met daarin dezelfde bewijzen van financiële steun en onvermogen.

Daarbij toonde verzoeker dus aan: 1) dat hij financieel ten laste was van de referentiepersoon, 2) dat hij onvermogen was en 3) dat hij werkelijk in Turkije verbleef en dus aan de voorwaarden voldeed in het verleden + in het land van herkomst.

Het kan dus niet dat verwerende partij, op basis van dezelfde informatie, de eerste keer stelt dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan, en in de volgende beslissing het tegendeel beweert!

[...]

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In het licht van de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en in het bijzonder in licht van het tussengekomen arrest in deze zaak én de eigen vorige bijlage 20 moge het duidelijk wezen dat verzoeker het rechtmatig vertrouwen mocht koesteren dat verwerende partij ditmaal wel haar beslissing zou baseren op een grondig onderzoek en alle stukken aanwezig in het administratief dossier, teneinde tot een nieuwe beslissing te komen.

Niets is minder waar...

Onzorgvuldig optreden van het bestuur maakt een schending van het beginsel van de fair play uit, zo aan dit optreden moedwilligheid ten grondslag ligt.

De goede trouw van het bestuur is ook aan de orde waar het gaat om het zogeheten beginsel van fair play. Het bestuur dient in zijn relatie met de burger een elementaire eerlijkheid aan de dag te leggen.

Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS nr. 17411 van 3 februari 1976).

Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht. Het gedrag van verwerende partij, nl. het hardnekkig weigeren om zich te houden aan de wet, de vaste rechtspraak én het tussengekomen arrest, toont manifest een vooringenomenheid (gebrek aan objectiviteit) aan in hoofde van verwerende partij, alsook een manifeste schending van de zorgvuldigheidsnorm en de goede trouw."

2.2.2. Verzoeker betoogt dat verweerder, bij het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening heeft gehouden met het vernietigingsarrest van de Raad van 29 maart 2021 met nummer 251 770. Hij betoogt dat verweerder opnieuw een ongefundeerde redenering hanteert die ingaat tegen de stukken van het administratief dossier en het vernietigingsarrest.

De Raad stipt aan dat het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van 29 maart 2021 zich enkel uitstrekt tot het dictum en de daarmee onlosmakelijk verbonden motieven (RvS 4 december 2012, nr. 221 611; RvS 10 juni 2010, nr. 205 000).

In zijn voormeld arrest heeft de Raad het volgende gesteld:

"Evenwel, waar verweerder het in de bestreden beslissing bewezen acht dat verzoeker een verblijfsvergunning heeft in een andere EU-lidstaat en dus zijn land van herkomst niet Turkije maar deze andere EU-lidstaat is, dit louter op basis van het ontbreken van een visum in zijn paspoort, moet verzoeker worden bijgetreden in zijn betoog dat dit vermeende 'bewijs' ongefundeerd is en de redenering wezenlijk steunt op loutere speculaties en veronderstellingen.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat in het paspoort van verzoeker een visum is opgenomen. Hierin zijn slechts enkele stempels terug te vinden, volgens verweerder "vermoedelijk" in- en uitreisstempels van Turkije en volgens verzoeker in- en uitreisstempels van een kort toeristisch verblijf in Kosovo waarvoor hij geen visum nodig had. Wat er ook van zij, het betreft in geen geval een inreisstempel van een Schengenlidstaat / lidstaat van de Europese Unie. Het gegeven dat het paspoort noch een visum noch een inreisstempel van een Schengenlidstaat / lidstaat van de Europese Unie bevat, terwijl verzoeker visumplichtig is, wijst op een illegale binnenkomst. De Raad ziet niet in hoe deze gegevens "bewijzen" dat verzoeker een verblijfsvergunning had in een andere EU-lidstaat. Mocht, zoals

verweerder insinueert, verzoeker met zijn paspoort en een EU-verblijfsvergunning hebben gereisd tussen Turkije en de Europese Unie, zou net mogen worden verwacht dat zijn paspoort wel degelijk minstens een inreisstempel bevat van een Schengenlidstaat / lidstaat van de Europese Unie, wat evenwel niet blijkt. Noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich steunt op een daadwerkelijk (begin van) bewijs dat verzoeker een verblijfsvergunning had in een andere EU-lidstaat.”

De Raad ging aldus over tot de nietigverklaring van de vorige beslissing van 19 oktober 2020, omdat dit steunde op een fictief bewijs dat verzoeker een verblijfsvergunning had in een andere EU-lidstaat. De thans bestreden beslissing steunt niet langer op een dergelijk motief. Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder in de thans bestreden beslissing heeft gehandeld in strijd met de voormelde motieven van het eerdere vernietigingsarrest van de Raad. Een miskenning van het gezag van gewijsde van dit arrest blijkt geenszins.

2.2.3. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. Verzoeker betoogt dat hij er mocht op vertrouwen dat verweerder ditmaal zijn beslissing zou baseren op een grondig onderzoek van alle stukken, teneinde tot een nieuwe beslissing te komen. Hij laat echter na om dit concreet te duiden. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met alle voorgelegde stukken en op zorgvuldige wijze tot zijn nieuwe beslissing is gekomen. Nog blijkt trouwens uit deze bespreking dat in de eerdere – vernietigde – beslissing geenszins zonder meer werd gesteld dat de verblijfsvoorwaarden waren voldaan. Aangezien verzoeker niet aantoonde dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingmanoeuvres of door overdreven spoed, het verkrijgen van een recht zou hebben bemoeilijkt, kan geen schending van het fair play-beginsel worden vastgesteld.

2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS